

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 800

Letna naročnina L. 1.500

Letna inozemstvo L. 2.500

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Poleti v veselje in vera

Kitajski zid v Berlinu

Menda se sedaj res začena planetna doba, ko bo človek mogel na druge nebesna telesa. Zemeljski umetni spremljevalci, ruski sputniki in ameriški explorerji, so prvi poskusi v to smer. Korak naprej so naredili, ko so Rusi in za njimi Amerikanci spustili prvega človeka v vesolje. O teh uspehih so naredili velikansko propagando po celem svetu.

Dne 8. decembra 1957 je komunistični dnevnik »Pravda«, ki izhaja v Moskvi, zapisal: »Od 4. oktobra dalje — to je bil dan, ko se je začel prvi sputnik okrog zemlje — se ne more več tako lahko s prižnec oznanjati bajka, da je Bog ustvaril svet.« Ko je letos prvi človek poletel v vesoljstvo, je v Rusiji izšla knjiga, ki ponavlja, da je to nov dokaz, da Boga ni. Nastala je že cela literatura, ki se v imenu napredka napihuje in zasmejuje verske resnice, ki jih krščanstvo uči.

Kaj naj rečemo o takih trditvah? Ali se od novih odkritij in od novih iznajdb res ima krščanstvo kaj bati? Ali umetni spremljevalci zemlje in poléti v vesoljni prostor res dokazujejo, da Boga ni?

VPRAŠANJE

Preden odgovorimo na to vprašanje, si pogledajmo od bližje poletje okrog zemlje in v vesoljstvo. Ko so začeli misliti na te polete, so morali dobro spoznati zakone, po katerih se ravna gibanje nebesnih teles v sončnem sistemu; to je gibanje planetov okrog sonca in gibanje satelitov okrog planetov. Dolgo časa je trajalo, preden so te zakone odkrili. Ljudje so sploh dolgo bili prepričani, da je zemlja središče vesolja, in da se vse vrte okrog nje. Šele leta 1543 je katoliški duhovnik Nikolaj Kopernik, po rodu Poljak, prvi učil, da je sonce v središču, okrog katerega se vrte planeti in tudi naša zemlja, luna pa se vrte okrog zemlje. Precej pozneje, 1613. leta, je Nemec Kepler na podlagi raziskovanj svojega učitelja Danca Tycho Brahe (1546-1601) natančneje določil poia planetov in zakone, po katerih se vrte okrog sonca. Izak Newton (1643-1727) je našel vzroke teh zakonov v težnosti, po katerih se ravna gibanje vseh nebesnih teles. Svoja odkritja je ta velik učenjak objavil l. 1687. Njegov nauk obstoji v tem, da se telesa privlačijo med seboj in ta privlačnost je toliko večja, kolikor večja in kolikor bližja so si telesa. Z manjšimi dopolnili, ki jih je dala moderna znanost, je še sedaj v veljavi, kar je Newton učil. Teorija težnosti ima velikanski pomen, ker je na njeni podlagi mogoče spoznati zakone, po katerih se ravna gibanje nebesnih teles ne samo v sončnem sistemu, ampak v vsem vesoljstvu.

Nauk splošne težnosti nam razlaga harmonijo, ki vlada v silno sestavljenem sistemu nebesnih teles. Ta veličasten red vzbuja največje občudovanje, če pomislimo na neizmerne razdalje in hitrost, s katero se velikanski svetovi gibljejo.

VAZNOST NEWTONOVEGA ODKRITJA

Odkritje zvezdoslovca Newtona je omogočilo današnjim učenjakom, da so začeli delati načrte za polete okrog zemlje in v vesoljni prostor. Na podlagi Newtonovega zakona o splošni težnosti je mogoče izračunati hitrost, ki je potrebna, da se kakšno telo v določeni razdalji vrte okrog zemlje; prav tako hitrost, ki se zahteva, da se telo odtegne privlačnosti zemlje in se usmeri v vesoljni prostor. Kar je še manjkalo Newtonu, je bilo tehnično sredstvo, ki naj bi dalo telesu potrebno hitrost, da ga spravi v tek okrog zemlje ali ga pošene v vesoljni prostor. Dolgo časa je to ostalo samo pri sanjah. Treba je bilo čakati na dobo rakiet, da so uspeli. Raketni pogon z elektronskimi napravami je dal telesu zahtevano hitrost in določeno smer. Po mnogih poizkusih so spravili v tek okrog zemlje leta 1957 majhnega umetnega spremlje-

valca in leta 1961 so poslali okrog zemlje zračno ladjo, ki je nesla človeka.

Pomen teh poskusov je v tem, ker dokazuje moč pogonskih sredstev in točnost elektronskih naprav za smer. Aparati, ki so jih namestili v umetne satelite, so omogočili spoznanje prostora okrog zemlje: kakšna je temperatura, kako gost je zrak itd. Vožnja človeka v zračni ladji pa je pokazala, kako to vpliva na človeka, na njegovo zdravje. Gotovo so te stvari zanimive in precejšnje važnosti, ker bodo služile kot podlaga za nova odkritja in za nove izpopolnitve.

MAJHEN KORAK NA DOLGI POTI

Z ozirom na to, da so nebesna telesa silno oddaljena od zemlje, saj je samo Mesec več kot 300.000 km daleč, druge zvezde, ki se vrte okrog sonca, pa so oddaljene milijone in milijarde kilometrov, je ta uspeh še zelo majhen. Če pa pomislimo še na druge zvezdne sisteme, poleg sončnega, potem je ta uspeh skoraj brez vsakega pomena. Vkljub vsej hitrosti, kakršno sedaj imajo rakete, bi človek moral desetletja, sto — in tisočletja potovati, da bi dosegel kakšne zvezde. Neizmerne tehnične in še druge ovire bo moral človek premagati, če bo res hotel poleteti na kak planet. In kaj bo na teh planetih našel? Na Mesecu, ki nam je najbližji in se vrte okrog naše zemlje, menda ni nobene vode. Podnevi je tam temperatura okrog 120° nad ničlo in ponoči je mraza okrog 150° pod ničlo. Kdo ve, če niso na drugih planetih še slabši pogoji za življenje?

Če pomislimo na velikanske težave pri poletih na planete, potem bo človek ostal skromen in ponižen. Govor o osvajanju vesoljnega prostora je še malo preveč drzen. Če se je človek dvignil šele 300 km nad zemljo, ga do lune samo v eno smer loči tisočkrat večja razdalja.

S čisto znanstvenega stališča je mogoče reči, da umetni sateliti okrog zemlje in polet človeka v vesolje potrjujejo pravilnost nauka zvezdoslovca Newtona o splošnem zakonu težnosti, ki vlada med nebesnimi telesi. To je potrdilo reda, ki vlada v gibanju planetov, in neizmerne moči teh zakonov, ki raztezajo svoje kraljestvo do najbolj oddaljenih zvezd.

NESPAMETNA TRDITEV

Brezmiselnost in brez znanstvene podlage pa je trditev, da polet človeka okrog zemlje dokazuje, da Boga ni. Krščanstvo uči, da je Bog ustvaril svet in je postavil zakone, po katerih se ravna gibanje nebesnih teles. Brezbožniki trdijo, da je snov, da je materija večna. Znanstvenega dokaza za to nimajo nobenega. Dejstvo je, da učenjaki danes ne govorijo več o večnosti sveta. Geologi trdijo, da je preteklo kakšne dve milijardi let, odkar se je naša zemlja kot goreča krogla odtrgala od sonca. Od tedaj je zemlja po razvoju dobila sedanje obliko. Nastopilo je v tem času, pred kako milijardo let, na njej življenje: najprej rasilne, potem živali in nazadnje človek. Tudi drugi planeti, ki se sedaj vrte okrog sonca, so se od njega odtrgali. Učenjaki dalje govorijo, da so nekoč vsa nebesna telesa, ki jih je na milijarde, morala biti združena. Ko določajo čas, kdaj je to bilo, govorijo o desetih, petnajstih, dvajsetih milijardah let. Kaj pa je bilo prej? Snov je morala začeti bivati, od večnosti ne more izhajati, ker bi sicer morala biti neskončna in se ne bi smela izpreminjati. Vse, kar je omejeno in izpremenljivo, je končno, se je moralo nekoč začeti. — Ves razvoj in gibanje sedanjih zvezd se vrši po gotovih zakonih. Odkod so ti zakoni? Kakor postanka sveta, tako tudi zakonov ni mogoče razložiti drugače, kakor da izhajajo od nekega višjega umetnega Bitja.

Kaj pa so učenjaki naredili? Spoznavajo snov, sile in zakone v naravi in vesoljstvu.

(Nadaljevanje na 3. strani)

V zadnjem tednu se je položaj v bivši nemški prestolnici nevarno zaostрил, in to bodisi v notranjem (omejitve prostega gibanja med vzhodnim in zahodnim področjem) kot v zunanjem politično-diplomatskem oziru. K temu so pripomogli svojevoljni ukrepi vzhodnonemške komunistične vlade, s katerimi je praktično zatrla svobodno gibanje prebivalstva med obema deloma Berlina, ter zadnja sovjetska nota zahodnim zaveznikom, ki zaradi hudih obtožb in groženj v zvezi z zračnimi dohodi iz Zahodne Nemčije v zapadni Berlin spravlja sedanjo berlinsko krizo na zelo nevarno področje. Po mnenju strokovnjakov se je Hruščev dotaknil kritične točke v berlinski krizi, preko katere danes kot danes ne more iti, ne da bi rizikal oborožene represalije od strani zaveznikov.

Hladna vojna ob belem dnevu

Do nadaljnjih grobih omejitev, da ne rečemo skoro popolne omejitve svobodnega gibanja Berlinčanov je prišlo brž po odhodu ameriškega podpredsednika Johnsona ter obisku nemškega kanclerja Adenauerja v Berlinu. Vzhodnonemške oblasti so kar na lepem nekega jutra skrčile število cestnih prehodov iz zapadnega v vzhodni del mesta od dvanajst na sedem. Kakor da ne bi bili vsi ljudje enaki, so uvedli tri kategorije prehodov: za tujce in diplomate, za zahodnonemške državljane ter za zapadne Berlinčane. Razumljivo, da se je spričo teh drastičnih omejitev osebni promet, ki je prej dosegel stotisoče prehodov, nenadoma skrčil na minimum. Še težji pa je prehod iz vzhodnega dela mesta v zapadni. Komunistične oblasti dajo propustnico le tistim, ki dokažejo, da imajo res kako nujno opravilo v zapadnem Berlinu. Tako 18 tisoč vzhodnih Berlinčanov ne more več na delo v zapadni del; oblasti so jih za silo odpeljale na deželo, kjer morajo v večini opravljati poljska dela na državnih posestvih.

Medtem se železna zavesa vedno bolj spušča nad Berlin. Toda komunističnim oblastem le-ta očitno ni dovolj, kajti začeli so postavljati železobetonsko pregrado ali »kitajski zid«, kakor so jo krstili. Prepovedano je tudi približati se meji na manj kot sto metrov. Kljub temu se v več slučajih ljudi približajo, ker so ukrepi sami na sebi popolnoma nezakoniti. Tedaj komunistični miličniki onkraj »kitajskega zidu« ali železne zavesa začnejo vihteti vodne brizgalke, tako da je za koga hladna vojna res hladna.

Zahodne zasedbene sile so na te svojevoljne ukrepe pankowske vlade, za katero seveda stoji Moskva, odgovorile s tem, da so tudi one zastražile mejo z oklepnicami vozili ter poklicale ojačenje iz Zahodne Nemčije. Tako si sedaj stojijo nasproti tanki na obeh straneh in si vojaški komandanti z daljnogledji škiliijo nemoteno v zelnjak. — Čudna je ta berlinska tragedija, katere prizori bi lahko spadali v pravo komedijo. S tem v zvezi naj omenimo še zgodbo dvanajstletnega dečka, ki ga mora vsako jutro spremljati v šolo v zapadni Berlin zavezniško oklepno vozilo. Čeprav biva na zahodnem področju, toda mora v šolo nekaj

sto metrov po poti, ki gre po vzhodnem področju. Nekaj dni so mu komunistične oblasti ovirale pot v šolo, toda na posredovanje učitelja ga sedaj britanski vojaki vsako jutro spremljajo z oklepnicim vozilom. Komunistični policaji niso intervenirali.

Zahodni opomin Sovjetom

To so sicer obrobni dogodki, ki sami na sebi še ne zadevajo bistva berlinskega vprašanja, a so vse-kakor po svoje zanimivi v tej naj-novejši reprizi hladne vojne v Berlinu. Ali kar je najbolj razgibalo v zadnjem času mednarodne vode, je nota, ki jo je Sovjetska zveza poslala vladam ZDA, Anglije in Francije, v kateri jim skuša naravnost osporavati pravico do neomejenega dohoda po zraku iz Zahodne Nemčije v zapadni Berlin, pravico, ki izvira iz samega medzavezniškega sporazuma iz leta 1945, potrjena leta 1949 po prenehanju znane berlinske blokade. To je pa vse nekaj drugega kot zgoraj omenjene zapreke za premikanje oseb med obema področjema. Tu gre za samo bistvo problema: to je odvzeti zahodnim silam pravico dohoda v Berlin, ki jim pritiče po vojnem pravu ter jih prisiliti, da se za nadaljnjo svojo prisotnost sporazumejo direktno s komunističnim režimom v Pankowu. Na to pa zahodni zavezniki ne morejo nikdar pristati, če nečajo že vnaprej podpisati svojega političnega poraza, ki bi mučno odjeknil v vsem svobodnem svetu. Pomisliti moramo samo, kaj bi si ljudje na Zapadu in zaslužnji narodi na Vzhodu mislili o zahodnih demokracijah, če bi se tako klavarno odrekle svojim temeljnim načelom in tako žalostno kapitulirale pred brutalno silo. — Prav zaradi tega je bila zahodna reakcija na sovjetsko noto tako ostra in odločna. Ni še preteklo 24 ur, ko je ameriška vlada že odgovorila na sovjetske grožnje, ki jih je označila za lažnive in cinčne ter slovesno opozorila Sovjete, da bi vsak njihov poskus zavirati prost dohod v zahodni Berlin smatrali za napadalno dejanje. Enako energičen odgovor sta poslali v Moskvo tudi Velika Britanija in Francija kot ostali dve zahodni zavezniški sili. Obenem so pa izrazili pripravljenost na pogajanja za ureditev spornih zadev.

Vsi ukrepi, ki so jih doslej sprejele komunistične oblasti po nalogu iz Moskve so se nanašale le na zahodni Berlin, z zadnjo noto pa so se spravili na zunanje pro-

metne dohode v Berlin, do katerih — in so zahodnjaki že večkrat poudarili — imajo absolutno neodvzemljivo pravico. Sedaj se je pa prvič zgodilo, da so Sovjeti uradno poskusili osporavati te pravice zahodnjakov, česar si niti pokojni diktator Stalin, ki je leta 1948 sprožil kopno blokado, ni upal. V tej predrznosti je Nikita Sergejevič Hruščev prekosil svojega prednika.

Sovjeti na te odločne zahodne odgovore molčijo zaenkrat kot miš. Prav gotovo se zavedajo, da so zadeli ob kritično struno, katere ne kaže več nategovati, ker se lahko pretrga...

Pogajanja že v teku?

Vsi ti praktični in diplomatski ukrepi, koraki, namigovanja in opomini spadajo v ostro diplomatsko ofenzivo, ki jo je sprožil Hruščev, da bi z vrsto »izvršenih dejstev« prisilil zahodnjake k popušcanju. Če bi mu zahodni zavezniki nasedli, bi Hruščev odnesel brezkompromisen uspeh. Tako pa zgleda, da slednji držijo igro trdno v svojih rokah. Tega dejstva se dobro zaveda sam Hruščev, ki ne neha ponavljati, da ne bo vojne zaradi Berlina; na drugi strani pa se zahodnjaki tudi zavedajo, da bo treba prej ali slej sesti k zeleni mizi s Sovjeti in zato hitijo ponavljati, da so za pogajanja vedno pripravljeni. In morda ni izključeno, da se za diplomatski kulisami že vršijo priprave za prve stike najprej na običajnem nivoju in kdaj pozneje morda na samem vrhu. Ameriški predsednik Kennedy in angleški ministrski predsednik Macmillan sta prepričana, da so pogajanja v tem trenutku nujno potrebna za razbremenitev sedanje napetosti. Po časnikarskih poročilih naj bi se pogajanjem upiral samo general De Gaulle. Toda kot poročajo, je energični Kennedy že dal generalu razumeti, da gre lahko svojo pot, toda Amerika in Anglija bosta šli tudi po svoji. Vendar je skoraj gotovo, da se bo prej ali slej tudi Francija pridružila naporom ostalih dveh zaveznikov.

Iz dosedanjega poteka berlinske krize lahko povzamemo naslednje zaključek: vojne zaradi Berlina iz različnih vzrokov ne bo. O tem so vsi na jasnem, od Hruščeva do Kennedyja. Hladna in brezobzirna diplomatska vojna pa se bo razvijala dalje v menjajočem se tonu, kakor bodo sproti kazale politične okoliščine. — Glavno je ohraniti mirno kri pred preizkušnjami živčne vojne.

A. T.

Brazilski predsednik odstopil

Največjo južnoameriško državo Brazilijo je zajela težka politična kriza, o kateri je še negotovo prerokovati, kako se bo zaključila. Zadnje dni minulega tedna je vladni in državni predsednik Janio Quadros odstopil in s tem načel zamotano vprašanje svojega nasledstva. Sam je dejal sicer, da je odstopil zaradi nasprotovanja nekaterih krogov njegovi notranji politiki. V resnici pa bo bližje resnici stvarna ugotovitev, da je odstopil zaradi nasprotovanja nekaterih krogov njegovi notranji politiki. V resnici pa bo bližje resnici stvarna ugotovitev, da je odstopil zaradi nasprotovanja nekaterih krogov njegovi notranji politiki. V resnici pa bo bližje resnici stvarna ugotovitev, da je odstopil zaradi nasprotovanja nekaterih krogov njegovi notranji politiki.

vsak način ni še popolnoma jasno, če je s svojim odstopom Quadros hotel preizkusiti moč svojih političnih nasprotnikov in se vrniti na oblast ali pa se dokončno umakniti iz političnega življenja. Po brazilski ustavi bi ga moral nadomestiti podpredsednik Goulart, ki se še ni vrnil domov s potovanja po deželah Daljnega Vzhoda, toda predsedniške posle je začasno prevzel predsednik poslanske zbornice Mazilli. Vojska pa je, kot poročajo, nasprotna Goulartu in bo zato verjetno odločila, kdo bo novi brazilski predsednik. — Quadros je vladal sedem mesecev.

KRŠČANSKI NAUK

Sv. Duh nas posvečuje

Sv. Pavel piše Galačanom: »Ko je prišla polnost časov, je Bog poslal svojega Sina, da bi mi prešli posinovljenje. Ker ste pa sinovi, je Bog poslal Duha svojega Sina v naša srca, ki kliče: Aba, Oče! Zakaj nisi več suženj, ampak sin; ako pa si sin, tudi dedič po Bogu.« (Gal 4, 4-7).

Sveti duh nas napravlja deležne življenja neskončno svetega Boga. Po njem postanemo otroci božji, bratje in sestre Jezusa Kristusa in dediči večnega življenja. Ta predragoceni dar imenujemo življenje milosti. Ono povsem presega naše naravno življenje in zato mu pravimo tudi nadnaravno življenje.

V dušah otrok božjih prebiva Sveti Duh, ki je kakor duša božjega življenja v nas; je živo poročstvo, da bomo nekoč pri Očetu večno živeli.

S Svetim Duhom prebivata v nas tudi Oče in Sin. Jezus sam je to povedal: »Bova k njemu prišla in pri njem prebivala.« (Jan 14, 23). Zato nas opominja sv. Pavel: »Ne veste li, da ste tempelj božji in da Duh božji v vas prebiva?« (I Kor 3, 16).

Po nadnaravnem življenju milosti postanemo najtesneje združeni z Bogom, ki je vir vseh milosti, postanemo tudi mi posvečeni, to je imamo posvečujočo milost.

»Ako živimo po Duhu, po duhu tudi ravnajmo.« (Gal 5, 25). Hoče s tem reči: Če smo otroci božji, moramo tudi živeti kot otroci božji. Moramo ga ljubiti, poveljevat, prejemati sv. zakramente in izpolnjevati božjo voljo. Tedaj tudi rastemo v milosti in obrodimo obilo sadu za večno življenje.

Najdragocenejše, kar imamo na zemlji, je življenje milosti. Najvažnejše na tem svetu je živeti kot otroci božji.

Najstrašnejše pa je ločiti se od Boga, brez njegove milosti umreti in se večno pogubiti.

»Poglejte, kakšno ljubezen nam je izkazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji.« (I Jan 3, 1).

ŽIVLJENJE GOVORI

KATARINA TEKAKWITHA

Tako se je imenovala indijansko dekle divjega plemena rdečekožcev Mohawks, ki bo morda postala svetnica Severne Amerike. Amerikanci jo častijo in se k njej zatekajo že več časa, saj so jo tudi proglasili za zavetnico skavtov.

Zadeva za beatifikacijo te izredne duše se vleče že od leta 1939. Pij XI. je zadevo pregledal, občudoval junaštvo in svetost indijanske device ter je z naklonjenostjo priporočal, naj se zberejo vsi potrebni dokazi. Pred kratkim pa je zadeva bila predložena sedanjemu sv. očetu.

Katarina je živela kot indijanka v samotnih krajih Severne Amerike, in sicer 20 let v poganskem ambientu, zadnja štiri leta pa v krščanskem svetu.

Rodila se je leta 1656 v Auresville, v državi New York, in je preživela svojo otroško dobo med sorojaki, ki so bili znani po svoji divjosti in krutosti, saj sta med njimi prevladovali sovraštvo in maščevalnost. Bili so spretni lovci zborov, ambiciozni in krvoločni, na smrt so obsojali stare in bolne, mučili in pobijali vojne ujetnike.

Oče tega dekleta je spadal k svetu staršin, bil je lovec in hraber bojevnik. Pri nekem roparskem pohodu na bližnje plemeno, ki je bilo že katoliško, je ugrabil ženo, ki mu je pozneje dala hčerko Katarino. Toda deklica je zaradi kužne bolezni koz ostala sirota, ko je imela štiri leta. Ohranila je tudi znake bolezni, a kljub temu je bila lepa. Tedaj so jo vzele v oskrbo sorodnice poglavarja neke vasi, ki je mejila s Kanado. Deklica je podeževala od svoje matere krščansko dušo in lep značaj, rasla je dobra in krepostna ter želela skrito živeti. Ni se družila s sorvsticami in ni hotela slišati o poročnih ponudbah. Marsikdo, ki ga je zavrnila, jo je zasovražil, črnil in obrekoval; tudi poglavarji raznih plemen so jo grdo gledali in slabo ravnali z njo.

Toda ni se zmenila za mnenje ljudi, vztrajala je na izbrani si poti. Delala je od zore do mraka, vzpodbujala prijateljice k dobremu in, če ji je bilo le mogoče, se je rada podala na dolga pota, da bi slišala misijonarje. A ker je bila zelo boječa, si jih ni upala vprašati za sv. krst. Ko je jezuit Lamberwille obiskal njeno vas, jo je prvič srečal in поблиže spoznal. Krščena je bila leto po tem.

Ostala je še nekaj časa v svoji vasi, kjer je hodila, kot vsako drugo dekle, na lov v gozd in cele dni trdo delala. Ostajala je tudi ponoči v gozdu, kjer se je nemoteno potopila v molitev. Ob sončnem vzhodu je molila dolgo časa, nato je pomagala ženskam pri raznovrstnem delu, sploh se je trudila in mučila dosti več kot so ji moči dopuščale. Poleg tega pa se je pogostoma postila, pokoravala ter bičala.

Nekega dne je bila prisiljena zateči se na bližnjo misijonsko postajo, ker so jo divji sorojaki obrekovali in zasledovali.

Ostala je v misijonu, kjer se je posvetila molitvi, delu in pokori.

A bilo je že prepozno. Dekle je bilo izčrpano in bolno in zato je obležala, sprejela sv. popotnico in na veliko sredo leta 1680 je izdihnila z besedami »Jezus, Marija«.

Četrta ure po njeni smrti se je zgodil prvi čudež. Njen mrliški in bled obraz se je kar nenadoma spremenil, postal je krasen, tako da so vsi začudeni obstrmeli. Indijanci pa je niso hoteli pokopati. Čudež je trajal ves teden, do pogreba. Šest dni po smrti se je Katarina prikazala v svetlobi blaženih znanemu misijonarju in mu napovedala, kar se je v nekaj letih izpolnilo. Prikazala se je tudi drugim znanec in dajala nasvete.

Mnogo ljudi, naj bodo beli ali rdečekožci, roma na njen grob, nekateri da jo prosijo milosti, drugi da se ji zahvaljujejo za prejete dobrrote.

Amerikanci poznajo mnogo zgodb in legend o svoji takozvani divji devici. Vse opevajo njeno ljubezen do Boga, do kreposti, zlasti do ponižnosti in svetosti.

Slava tega indijanskega dekleta se je tako razširila, da so jo umetniki iz raznih dežel, tudi iz Kitajske, skušali naslikati in upodobiti. Pred kratkim pa je pisateljica Nora Routledge iz Kanade spisala dramo o življenju rdečekožke, ki jo je nato oddajal radio v Združenih državah in v Kanadi.

Ko bo katoliška Cerkev proglasila to indijanko za svetnico, bodo Indijanci Severne Amerike čutili še bolj, da so tudi oni enakopravni člani kraljestva božjega na zemlji...

Kongres ameriških visokošolcev

Od 28. avgusta do 2. septembra bo v Kaliforniji kongres zastopnikov katoliških visokošolcev, ki obiskujejo državne ali nekatoliške univerze. Visokošolci so združeni v Newman-Club. Organizacija šteje nad 500.000 članov. Na kongresu bodo razpravljali o laičnem apostolatu.

Za črni kontinent

Ob prvi obletnici neodvisnosti republike Slonokoščene obale v Afriki je sveti oče poslal posebno pismo nadškofu v Abidjan. V njem papež poudarja najprej dejstvo, da si je Cerkev vedno prizadevala za materialni in duhovni napredek črnega kontinenta, in papež osebno je že dostikrat pokazal, kako mu je pri srcu afriški kontinent in verniki na njem. Toliko bolj se je ta ljubezen pokazala v tem, da je osebno posvetil v škofa tamkajšnjega nadpastirja. V republiki Slonokoščene obale je Cerkev v vedno večjem razmahu, katoličani predstavljajo deseti del vsega prebivalstva in imajo sedem škofij. Posebej poziva papež voditelje in katoličane, naj študirajo socialno vprašanje in naj po njem tudi delujejo.

MATER ET MAGISTRA

Socialni nauk Pija XI.

Sv. oče Janez XXIII., povzame v svoji encikliki *Mater et Magistra* tudi socialni nauk Pija XI., kakor ga je ta razvil v encikliki *Quadragesimo anno* leta 1931. Ta papež je najprej v svoji okrožnici podčrtal pravico in dolžnost Cerkve, da doprinese nenadomestljivo svoje delo k reševanju težkih in nujnih socialnih problemov, ki mučijo človeško družino. Potrdi nauk Leona XIII., podrobno opredeli nekatere točke v socialnem nauku, glede katerih so med katoličani nastali dvomi, nato pa pokaže krščansko socialno misel v luči modernih in spremenjenih časov.

Dvom je nastal predvsem v nauku o privatni ali zasebni lastnini, o plači, o odnosu katoličanov do neke vrste umerjenega socializma. Glede zasebne lastnine Pij XI. v svoji okrožnici podčrtava na-

ravno pravico do nje in njeno posebno socialno stran. Zato zasebna lastnina ni kraja, ni tatvina, kot trdijo socialisti.

Kar zadeva problem plače, odločno odklanja Pijeva okrožnica mnenje tistih, ki jo imajo za krivično po svoji naravi, obsoja pa nečloveško nizke in krivične plače, ki so neredko bile, ter podčrtava načela in pogoje, na katere je treba gledati, da plača ne žali pravičnosti in enakosti.

Glede tega Pij XI. jasno podaja načelo, da se morajo delavske pogodbe tako urejati, da bo družba imela korist ter da bodo delavci soudeležni pri lastnini ali pri upravi ali pa deležni v neki meri doseženih dobičkov.

Kar zadeva problem razmerja med komunizmom in krščanstvom papež Pij XI. v okrožnici »*Quadragesimo anno*« podčr-

tava temeljno nasprotje med njima in prav tako odklanja misel, da bi se katoličani mogli okleniti nekega zmernega socializma. Prvič zato, ker socializem gleda v zemeljski blaginji najvišje dobro družbe, kar ni res; drugič zato, ker socializem zagovarja socialno sožitje samo zaradi proizvodnje in postavlja tako v nevarnost človekovo svobodo, kot pričajo države s socialističnim režimom; in končno tudi zato, ker socializem ne priznava prave socialne avtoritete.

V Pijevi socialni okrožnici pa je tudi rečeno, da se je zgodovinski položaj po Leonovi okrožnici globoko spremenil. In naštevajo, kako se je svobodna konkurenca zaradi nje lastne dialektike skoro uničila, bogastvo se je nakopičilo v rokah nekaterih, s čimer imajo ti veliko ekonomsko oblast, dasi to niso lastniki, marveč samo čuvarji in upravniki kapitala, z katerim razpolagajo, kakor jih je volja.

Nadalje poudarja Pij XI. v »*Quadragesimo anno*«, da je svobodno trgovanje nadomestila ekonomska hegemonija, hrepenjenju po dobičku je sledila neomejena želja po nadoblasti in vsa ekonomija je tako postala strašno trda, neizprosna, krava in si je podvrgla tudi javno oblast ter je tako nastopila doba mednarodnega denarnega imperializma.

V odzivu na te nevarne miselnosti in nevarnemu položaju Pij XI. podaja kot temeljna načela najprej vključitev moralnega reda v ekonomski svet ter zasledovanje tako zasebne kakor skupne koristi v luči splošnega in javnega blaga za vso človeško družbo. To pa bo, po Pijevem mnenju, možno le tedaj, če se bo vzpostavilo sožitje v socialnem redu z ustanovitvijo novih avtonomnih organizacij ekonomske strokovnega značaja, pri katerih država nima kaj govoriti; dalje z vzpostavitvijo avtoritete javnih oblasti in izvajanju njih dolžnosti v skupno dobro; in končno s sodelovanjem med političnimi oblastmi tudi na ekonomskem področju.

To, kar posebej označuje znamenito Pijev okrožnico, pa je: prvič, da ne more biti najvišje merilo dejavnosti ter svetovnih ekonomskih institucij zasebna korist ali korist samo nekaterih, ne svobodna konkurenca in ne ekonomska nadoblast, ne ugled države ali naroda ali podobni razlogi. Najvišji motiv vseh teh aktivnosti in institucij mora biti pravičnost in socialna enakost. Drugi nauk Pija XI. v »*Quadragesimo anno*« je, da si je treba prizadevati za ustanovitev posebne juridične ureditve tudi v mednarodnem merilu, ki naj obsega različne ustanove in ki naj jo vodi socialna pravičnost.

Novi ravnatelj ljubljanske drame

Publicist Bojan Stih, dosednji direktor filmske družbe »Triglav«, je bil imenovan za novega ravnatelja Drame Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani. Ceravno je politično »pravoveren«, ški je vendar večkrat privoščil tudi svoje mnenje v kulturnih zadevah.

Dosednji direktor Slavko Jan je pa postal rektor Akademije za igralsko umetnost v Ljubljani.

Bogastvo je kakor gnoj: na kupu smrtdi; koristi samo ko je raztrošen po njivi. (Bacon)

Ce hočeš živeti v miru, skrivaj boli tvoje zasluge kakor pa tvoje napake. (C. de Caylus)

»Pumerin« ima 250 let

Eden najstarejših zvonov na svetu, »Pumerin« iz stolnice sv. Štefana na Dunaju, je bil dne 21. julija star 250 let. Leta 1711 so namreč vili zvon iz bron 180 topov, ki so jih zaplenili Turkom v teku njihovega obleganja Dunaja leta 1683. Zvon tehta 19 ton in je oznanjal nad dve stoletji narodu vse velike dogodke. Molčal je samo od leta 1878 do l. 1925 zaradi resne nevarnosti, da bi se poškodoval zvonik.

Nova cerkev v Izraelu

V izraelskem pristanišču Hajfi je apostolski vikar Peter Jurij Chiappero blagoslovil novo cerkev v čast svetemu Jožefu. V cerkvi je prostora za tisoč ljudi.

Sto misijonarjev

Nedavno je škof v Roermond na Holandskem pri posebni slovesnosti v stolnici izročil 100 misijonarjem misijonske križe. Slovesnost je organizirala holandska duhovniška misijonska zveza; katoliška radijska postaja pa je prenašala celotno slovesnost, med drugim tudi slovesni vhod novih misijonarjev v stolnico.

Nov zvon v Dachau

V bivšem koncentracijskem taborišču Dachau so slovesno blagoslovili nov zvon, ki tehta 3.000 kg. Za spominsko kapelo so ga darovali bivši avstrijski interniranci tega taborišča. Pri slovesnosti so bili prisotni: pomožni škof iz Münchena Neuhausler, avstrijski predsednik narodnega sveta dr. Figl, poljedelski minister pri bavarski vladi in veliko število drugih bivših internirancev.

MARIJANSKI SHOD PRI FATIMSKI M. B.

V NEDELJO 10. SEPTEMBRA NA OPČINAH

Duhovniki vabimo vse Bogu in narodu zveste Slovence na skupni marijanski shod v nedeljo 10. sept. na Opčine. Od Miljskih hribov do Devina naj bo častno zastopana vsaka župnija, vsaka vas, vsaka verna družina!

SPORED PRAZNIKA:

Ob 11^h dopoldne slovesna sv. maša.

Ob 4^h popoldne skupni rožni venec v cerkvi, takoj nato sledi procesija s kipom Fatimske Matere božje, po procesiji na vaškem trgu »Brdini« sv. maša, vmes govor openskega g. dekana. Po sv. maši, med katero ne bo sv. obhajila za vernike, škofov nadpastirski blagoslov in sklep našega 13. marijanskega shoda.

NEKAJ NAVODIL:

Vse žene, dekleta in deklice prinesite s seboj v procesijo šopek cvetja. — Pridite vsi v svetlih in dostojnih oblekah. — Med sv. mašo molimo iz knjižice »Naša daritev«, stran 24. Prinesite knjižico. Molimo in pojmo vsi! — Ob 15.45 bodimo vsi v cerkvi in okrog cerkve. Ker bo sv. maša na željo mnogih po procesiji, zato se začne procesija prej kot druga leta. Prosimo, ne zamujajte! Na trgu ostanimo disciplinirani in zbrani do trenutka, ko openski fantje odnesejo Marijin kip v cerkev. Takrat je razhod in ne prej. V cerkvi se bo vršilo nato darovanje za stroške našega skupnega praznika, na trgu pa bo godbeni koncert kakor vsako leto.

- Vabimo, pridite molit za mir med narodi!
- Pokažite to vabilo mnogim v vaši bližini!
- Pomagajte si na Opčine s privatnimi vozili!
- Priporočamo tudi mi, pazite na cestne predpise!

VSEM: Na veselo snidenje na 13. marijanskem shodu na Opčinah!

Drage rojake vabijo duhovniki openskega dekanata, devinskega dekanata in slovenski duhovniki mesta Trsta.

Poleti v veselje in vera

(Nadaljevanje s 1. strani)

Ničesar nismo sami naredili: niti enega atoma, ne ene rastline, ne živali; niti enega zakona niso oni postavili. Samo odkrivajo v stvarstvu čudovite sile in zakone in nekatere od njih uporabljajo, da spuščajo majhne umetne spremljevalce okrog zemlje. Ali so s tem dokazali, da Boga ni? Kdor kaj takega trdi, dela podobno, kakor če bi kak dijak, ki še ne bi nič slišal o našem pesniku Prešernu in o njegovem »Krstu pri Savici«, enkrat ta spev dobil v roke, bi ga začel citati in bi postal zanj navdušen. Naučil bi se ga, bi ga deklamiral pred drugimi, da bi še ti spoznali njegovo lepoto. Začel pa bi zmagoslavno zatrjevali: končno sem dokazal, da je trditev o nekem pesniku Prešernu samo bajka, tega pesnika sploh ni.

Ali ne delajo prav isto brezbožniki, ki trobentajo v svet ob vsakem odkritju novih sil v naravi in novih iznajdb, da so dobili nov dokaz, da Boga ni? Sile so samo odkrili, jih niso naredili, pri novih iznajdbah niso nič naredili iz nič, marveč so samo sestavili in uporabili snovi in sile, ki so jih našli v naravi. Po kakšni logiki, po kakšni pameti potem zaključujejo, da so dokazali, da ni nikogar, ki bi jih bil naredil?

Sicer pa niso učenjaki, ki bi kaj takega zatrjevali. Newton, ki je resnični iznajditelj teorije za svetovne polete, ni gledal v svojem odkritju dokaza, da Boga ni, ampak je v njem priznal nov dokaz božje modrosti in moči. Newton je bil globoko veren.

VELIKI UČENJAKI SO VERNI LJUDJE

Nič drugače ni danes. Znano je, da so največji učenjaki globoko verni ljudje. To velja tudi za učenjake v jedrni fiziki. Ko so pred tremi leti vprašali ing. Florio, ki deluje pri oddelku za polete v vesoljstvo v Washingtonu, kaj misli, ali bo osvajaanje svetovnega prostora nagibalo bolj k materialističnemu ali idealističnemu poj-

movanju, je dobesedno odgovoril: »Osebnostno mislim, da bo oprostitev človeštva ozkih zemeljskih mej postavilo človeški rod pred skrivnostni vesoljnega prostora, ki bodo še bolj kakor naravni zemeljski pojavi opozarjali duha na bivanje Boga. Poznal sem mnoge učenjake, ki so bili znani materialisti; pa so danes, ko se ob vsakem novem odkritju množijo vprašanja, ki jih ne znajo razrešiti, pripravljeni, čeprav neradi, priznati neki višji red.«

Na take izjave takoj slišite odgovor: to je samo en glas. Kaj pa ruski učenjaki; ti so sposobni še več narediti, kakor drugi, pa so kljub temu brezverni. — Ali so brezverni ali verni, tega ne vemo. Njihovih izjav ne poznamo. Ali si morete misliti, da bi mogli svobodno izjavljati, če bi verovali? Odkritja in iznajdbe ne uporabljajo za širjenje brezbožstva učenjaki, marveč pristaši brezbožne komunistične stranke, ki imajo napolnjene svoje glave z zastarelo nemško filozofijo.

Cimbolj učenjak napreduje v odkrivanju, tembolj spoznava, da je treba še mnogo odkriti. Neizmerno polje, ki se širi pred njim, ga nujno postavlja pred neskončnega Boga. To priznanje samo po sebi vzbuja v njem čut skromnosti in ponižnosti. Vse, kar učenjak more iznajti, odkriti, uganiti, je tisto, kar je Bog sam pred milijoni in milijardami let skril v svojo neizmerno milost narave. Newton je priznal: »Zdi se mi, da nisem bil nič drugega, kakor otrok, ki se igra ob morskem obrežju in sem enkrat našel lepši kamenček, potem lepšo školjko, kakor moji tovariši, medtem ko se je pred menoj razprostiral neizmeren ocean resnice, ki je bil še neraziskan.«

Prava znanost ne samo, da ne oddaljuje človeka od Boga, ampak ga k njeemu približuje, če ima pravi namen, da bi spoznal resnico. Vsak napredek znanosti, vsako novo odkritje, vsaka nova iznajdba pomeni en korak bliže k Bogu, ki je Resnica sama. Dr. J. Prešeren

Pred beograjsko konferenco

Jutri, 1. septembra, se v Beogradu v Domu sindikatov prične toliko napovedana konferenca blokovo neopredeljenih držav Afrike, Azije, Amerike in Evrope. Udeležilo se je bodo zastopniki 24 držav. Častno predsedstvo bo vo-

dil maršal Tito, kot predsednik države gostiteljice.

Delom konference bo prisostvovalo okrog 800 časnikarjev z vsega sveta. Določeno je bilo, da bodo uradni jeziki na konferenci štirje: angleščina, francoščina, španščina in arabščina. Slednja kot politično priznanje pomena muslimanskih dežel, ki bodo prisotne na konferenci.

Jugoslovanski uradni krogi so izrazili globoko zadoščenje nad uradno udeležbo Tunizije, katere odposlanstvo bo vodil sam predsednik Burgiba. — Skoro vse zahodne države so na konferenco poslale svoje opazovalce.

Zaključek razprave o Bizerti

V Glavni skupščini ZN se je zaključila razprava o Bizerti, ki jo je vroča berlinska kriza močno zasenčila. Z veliko večino držav je odobrila še kar zmerno afrazijsko resolucijo, ki obsoja ravnanje Francije v Bizerti in jo poziva, naj spoštuje poziv Varnostnega sveta, to je, da umakne svoje čete na izhodiščne položaje. Zahodne države z Ameriko vred so se glasovanja vzdržale.

Mož s čudežnimi rokami

ZGODBA IZ ZADNJE VOJNE

Kersten je imel zelo široke roke. Te je postavil na Himmlerjevo telo in začel iskati boleče mesto. Medtem ko je tako iskal, se je njegov obraz ves raztegnil, gube so izginile, a oči so se mu zaprle. Zdelo se je, da v njegovem obrazu ne deluje več noben živec. Prsti pa so medtem rahlo drsli po Himmlerjevem telesu. Kmalu pa so se začeli ustavljati in iskati, kje je središče Himmlerjevih bolečin. Nenadoma je Himmler zakričal. Zdravnikovi prsti so se mu zarezali v želodec, da se mu je zdelo, da mu tam potri kar gori od bolečin.

»Prav dobro. Zdaj pa bodite mirni,« je zdravnik dejal. Himmler pa je koprnel od bolečin in se grizel v ustnice, da ne

Letovanje v Žabnicah

Koča sv. Jožefa, sedaj samevaš sredi smrek ob vznožju višarskih hribov. Skoro dva meseca si bila pozorišče pristrčnega veselja in petja, a tudi molitve in dela. Splošno priljubljeni vodja msgr. dr. Franc Močnik iz Gorice zbira v tej koči že sedmo leto fante in dekleta iz sončne Goriške. A nikjer ni tako toplega sonca, nikjer tako iskrene domačnosti kot vlada v tej prijazni koči v poletnih mesecih.

Letošnjo »sezono« so otvorili otroci iz Slovenskega sirotišča. Niso imeli prav najlepšega vremena, a so bili kljub temu veseli in zadovoljni. Za njimi so prišli na dvajsetdnevni oddih fantje, ki so prekrizarili vse gore naokrog, peli in vriskali, pa jedli kot volkovi, saj so v tem času pojedli nič manj kot 80 kg kruha (bilo jih je samo 14). Kje pa je še vse drugo?

Za fante so 13. avgusta prišla dekleta. Do konca »dekliške sezone« se jih je nabralo 13. Bila so mestna dekleta in dekleta s podeželja, iz Števerjana, Sovodenj, Gabrij, Pevme; a tu ni bilo med njimi nobene razlike. Od prvega do zadnjega dne je med njimi vladala res idealna sestrskaja ljubezen, iskreno veselje in smeh, ki še daleč v noč ni utihnil. Včasih je kar sredi noči zopet izbruhnil njihov glasni ha-ha-ha, prav kakor plamen, ki tli pod žerjavico. Dobri monsignor dekletom tega ni zameril, za kar so mu bile nadvse hvalne in mu skušale povrniti s tem, da so lepo skrbele za red v koči. Pa ne samo kočo, tudi žabniško cerkev so tako očistile, da se je kar bleščala. V zahvalo so zato dobile od žabniških sester sijajno torto, ki so jo zadnjo nedeljo pred odhodom med splošnim veseljem »pospravile«.

Vesela goriška dekleta so bila vsem žabničanom in letoviščarjem v najlepši zglede tudi v verskem pogledu. Vsako jutro so se udeležile sv. maše in skupno pristopale k sv. obhajilu. Kako bi potem ne bilo veselja v njihovih čistih dušah?

Kaj naj rečemo o tihih večerih, ko so dekleta posedala v širokem krogu pred kočo in je sredi med njimi plapolal ogenj, da so se iskre kosale z zvezdami na nebu? Zadnje večere je prišel »v vas« še msgr. Belej iz Rima, ki je sedaj na oddihu v Žabnicah, in veselega petja ni bilo konca. Smrekovi gozdovi so skrivnostno šumeli, za njimi je vstajala luna in se čudila, da je še mogoča na tem svetu tako prešerna pesem, tako iskren smeh. Zadnji pozdrav dneva je veljal Materi božji, ki je dobila svoj oltarček na gričku pred kočo. Tu so dekleta z g. monsignorjem molila večerno molitev, litanije sv. Jožefa in nato še zapela kakšno lepo Marijino pesem.

Zadnje jutro, v ponedeljek 28. avgusta, so se dekleta še zadnjič zbrala v žabniški

cerkvi. Msgr. Močnik je ob evangeliju imel poslovljni govor. Dejal je, da je eden glavnih namenov letovanja v koči sv. Jožefa tudi ta, da njeni prebivalci dajajo povsod dober zgled. Pohvalil je dekleta, ki so, kakor poprej fantje, vedno dajala dober zgled, katerega naj ohranijo tudi doma, v mestu in na vaseh. Z zahvalno pesmijo so se dekleta zahvalila Bogu za vse prejete dobrate v teh lepih dneh.

Težko je bilo slovo od prijazne koče, od očetovsko dobrega in skrbnega monsignorja, od veselih sovrstnic, ki bodo sedaj vsaka na mestu, ki jim ga je določil Bog, z večjim pogumom nadaljevale svoje poslanstvo, poslanstvo zavedno slovenskega vernega dekleta v zmaterializiranem svetu.

Sedaj, ko samo še misel roma v te drage kraje, bolj kot kdajkoli čutimo, kaj smo v teh sončnih dneh pridobile. Z največjo hvaležnostjo se spominjamo plemenitosti in dobrote msgr. Močnika, skrbi in dela čč. sester Magdalene, Ferdinande in Pavle ter vseh dragih deklet, ki so s svojo vedrostjo pripomogle, da so bili ti dnevi res dnevi zdravega oddiha, veselja in sreče.

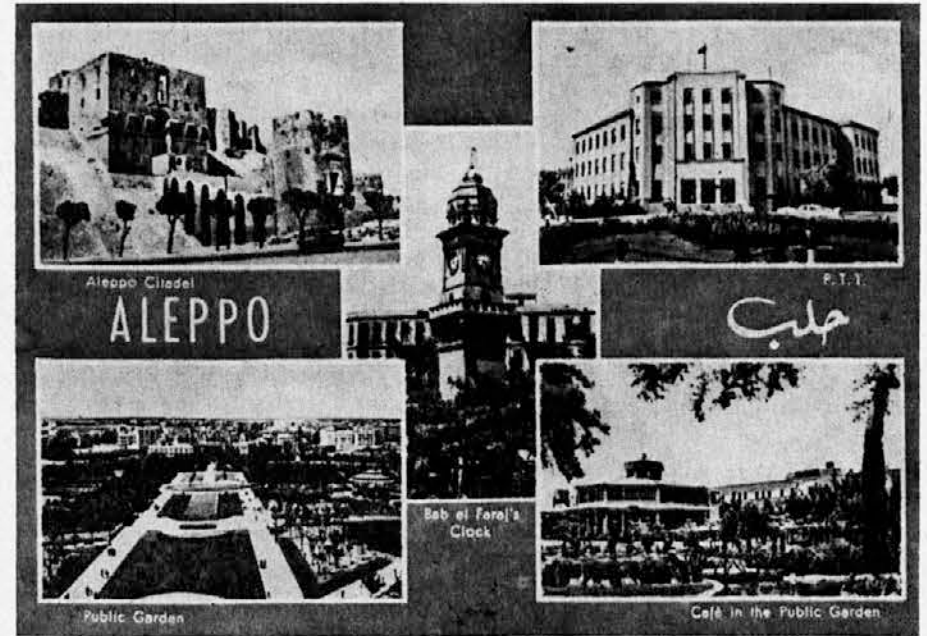
Z. P.

Polifonično tekmovanje v Arezzu

Tudi letos se je vršil v Arezzu pod okriljem društva »Amici della Musica« mednarodni konkurz polifonične glasbe, deveti po vrsti. Trajal je od 24. do 27. avgusta. Nastopalo je 28 pevskih zborov iz 9 držav: Avstrije, Češkoslovaške, Zahodne Nemčije, Anglije, Grčije, Francije, Španije, Malte in Italije. Tekmovanje je obsegalo moške in mešane zборе ter folklorno in gregorijansko petje. V posameznih kategorijah so odnesli prve nagrade sledeči zbori: za moške zборе Ronki (Gorica) in Brno (Češkoslovaška), »ex aequo«; za mešane zборе sv. Cecilija iz Trsta in za folklorno Oxford (Anglija). Nagrade je na zaključni slavnosti podelil prosvetni minister Bosco. — Daljše poročilo bomo prinesli v prihodnji številki.

Tako živi svet

Ravnatelj nekega mednarodnega mladinskega hotela na Angleškem je postavil ob vhodu sledeči napis: Avstralske in ameriške goste pozivamo, da bi se podali v svoje sobe pred drugo uro zjutraj; Nemce prosimo, naj bi ne vstajali pred šesto uro zjutraj; Italijane opozarjamo, naj bi nehal klepetati po 22. uri.

Pet sličic iz Aleppa v Siriji

Radio Trst A

Teden od 3. do 9. septembra 1961

Nedelja: 9.30 Slovenski narodni motivi. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Oddaja za najmlajše: »Mali Peter«, pravljica. — 12.15 Vera in naš čas. — 14.45 15 minut z »Gorenjskim kvarteto«. — 17.00 Tvorčna sanj, obzornik filmskega sveta. — 18.00 Turistični razgledi. — 19.00 Nedeljski vestnik. — 21.00 Iz zakladnice slovenskih narodnih pesmi: (49) »Kot si hodil, kje si bil«.

Ponedeljek: 18.30 Iz del skladateljev Julijske Benečije - G. Cambissa: Koncert za orkester - Dva samospeva. — 19.30 Znanost in tehnika - M. Pavlin: »Pomen letalskih fotografij za spoznavanje zemeljskega površja«. — 20.30 Fr. Cilela: »Adriana Lecouvreur«, opera v štirih dejanjih.

Torek: 18.30 Kozina: Davnina; Škerjanc: Romantični intermezzo; Bravničar: Koračnica. Orkester Radiotelevizije Ljubljana vodi U. Prevorsek. — 19.00 Glasbena skrinjica, oddaja za mladino. Pripravila Mirca Sancin. — 19.30 Zivljenja in usode - Fr. Orožen: »Arthur Mihael Ramsey, novi primas anglikanske cerkve«. — 21.00 Alpske legende - (3) J. Peterlin: »Zgodba o Lovcih«. — 22.00 Obriši ekspresionistične poezije v nemški književnosti - J. Hribar: (4) »Franz Werfel«.

Sreda: 19.20 Lajovčevi in Kunčevi samospevi. — 19.30 Zgodovinski sprehodi po tržaških ulicah in trgih: (9) »Canal Grande in Canal Piccolo«. — 19.40 Slovenski folklorni ansambli. — 21.00 »Pesek v oči«, komedija v dveh dejanjih.

Cetrtrek: 18.55 Flavtist Boris Campa. — 19.30 Na vakance! Beleške študentom na počitnicah. — 21.00 Znani dirigenti: E. Ansermet, Rimsky-Korsakov: Suita iz opere »Zlati petelin«.

Petek: 18.55 Pianist Gabrijel Devetak. — 19.30 Obletnica tedna - R. Bednarik: »Pred 50 leti je Theodore Roosevelt postal predsednik Združenih držav«. — 21.00 Gospodarstvo in delo. — 22.00 Garibaldinski pisatelji - J. Seražin: (9) »Eugenio Czech«.

Sobota: 13.00 Dobrodošle! Plošče prvič v oddaji. — 14.45 Godalni kvintet »Zarja«. — 15.30 Tržaški obiski: (9) »Sveta Barbara«. — 18.30 Iz del slovenskih skladateljev - P. Sivic: Dva samospeva - »Smrti ni« - Sedem bagatel za klavir - Medjimursko kolo in rapsođija. — 19.30 Zena in dom. — 20.40 Zbor »Vinko Vodopivec«. — 21.00 »Osamljena duša«, radijska drama.

ZA DOBRO VOLJO

Hruščev in Fanfani

Med sprejemom italijanskih državnikov v Kremlju, se je sovjetski ministrski predsednik približal italijanskemu ministru Segniju ter ga po ruski navadi objel rekoč: »Le stopite bliže h komunistom, kar brez strahu!«

»Oh, saj se jih ne bojimo tako; veste, v Italiji poznamo komuniste zelo od blizu,« je takoj posegel vmes Fanfani.

»Gospa« — zakliče eden izmed igralcev gostilničarki — »dobro bi bilo, če bi poslali enkrat te karte v pralnico.«

»Sem že storila!« odvrne gostilničarka mimogrede.

»Pa se nič ne pozna, da bi bile oprane!« »Seveda,« odgovori krčmarica, »a poslali so mi karte nazaj s pripombo, naj pošljem rajši v pralnico ljudi, ki vsak dan nanje igrajo.«

»Kdaj gre vzrok za učinkom?« »To sploh ni mogoče!« »Kako da ne! Kadar gre morilec za pogrebom svoje žrtve!«

Tako je Kersten cela dva tedna vsako jutro hodil k Himmlerju. Ni pa tega preveč rade volje delal. Sicer bi pa njega pri Himmlerju nikoli ne bilo, če bi ne šlo zaradi nekega njegovega prijatelja Avgusta Diehna; ta je bil bogat nemški industrijalec in poznan po vsej Nemčiji. Ta je prvi prosil Kerstena, naj zdravi Himmlerja. Kersten se je temu sprva odločno uprl. Toda Diehn ga je naprej prosil: »Poslušajte,« mu je rekel, »nikoli Vas nisem ničesar prosil. Toda zdaj sem prisiljen to storiti in ne samo zaradi mene, ampak tudi zaradi drugih oseb. Poslušajte: Himmler hoče poddržaviti vso industrijo pepelike in jaz bom tako med prvimi, ki bodo to občutili. Prav dobro pa vem, kako velik vpliv imate na vaše bolnike, ko jim lajšate bolečine. Saj ste me razumeli, kajne?«

In tako se je Kersten odločil. Bila je to usodna odločitev, ki je pozneje imela rešiti na tisoče človeških življenj.

(Se nadaljuje)

Zborovanje SDZ v Gorici

Preteklo nedeljo je SDZ v Gorici imela sestanek zaupnikov. Prišlo jih je lepo številno posebnost z dežele. Bile so zastopane vse slovenske vasi z Goriskega in mesto.

Sestanek je otvoril dr. Kacin, ki je takoj predal besedo dr. Sfiligiju. Ta je z jasno in gorko besedo orisal politični položaj slovenske manjšine po zadnjih majskih volitvah. Prikazal je potek volilnega boja, ki je bil nepravilno oster in hud. SDZ se je v tem boju znašla sama zoper številne tuje in domače nasprotnike. S svojimi kandidati je nastopila povsod, tudi v furlanskih občinah. Mogla je pri tem ugotoviti, da so prav povsod slovenski ljudje, ki so volili za Lipo. Prav tako je bilo razveseljivo dejstvo, da so tudi po furlanskih vaseh mirno sprejeli nastop slovenske liste in ni bilo nikjer opaziti kakih izrednih nasprotovanj. To je našlo svoj odmev tudi v goriškem občinskem svetu in pa v pokrajinskem svetu, kjer so mirno sprejeli pozdravne besede zastopnikov slovenske liste v slovenščini. Prikazal je nato zadržanje izvoljenih zastopnikov SDZ v goriškem mestnem svetu, kjer so zavzeli stališče konstruktivne opozicije, ki je pripravljena podpreti vsa tista prizadevanja občinskega odbora, ki so ali ki bodo v korist občinarjev, s posebnim ozirom na potrebe okrajev, kjer prebivajo Slovenci. To konstruktivno zadržanje demokratičnih Slovencev je dobilo priznanje tudi od strani italijanskih demokratičnih strank in njenih predstavnikov, posebno še bivšega župana dr. Bernardisa, ki je izrazil svoje priznanje skupini SDZ v občinskem svetu ravno zaradi njenega lojalnega in odkritega zadržanja pri občinskih debatah.

Seveda poročevalec ni mogel mimo volilnega boja, ki ga je SDZ bila posebno v števerjanski občini, kjer so se zoper njo zarotili ne samo titovci, temveč prav tako zagrizeno nekateri domačini pod vodstvom ital. grofa. In kljub temu je zadržala ter si pridobila še novih glasov ter tako ohranila občino trdno v rokah slovenskih demokratov. Spomnil je tudi, da je SDZ navzoča tudi po drugih občinah, četudi nima v njih večine. Kot opozicija se njeni člani skrbno udeležujejo v občinah Sovodnje in Doberdob.

Sledil je referat dr. Antona Kacina o deželni avtonomiji s posebnim statutom. Orisal je ital. ustavo iz leta 1848 in te nje raznih ital. dežel po avtonomiji, ki so končno našle svojo ostvareitev po drugi svetovni vojni. Prikazal je prizadevanje SDZ v Gorici za deželno avtonomijo s posebnim statutom, kot jo za našo deželo predvideva ustava. V tem oziru je SDZ napravila veliko nalogo, saj se je prva že leta 1947 izrekla za deželno avtonomijo, ko so bili komunisti obeh veroizpovedi in tudi socialisti njeni ostri nasprotniki. Poudaril je gospodarske in druge koristi, ki jih bo tudi naše ljudstvo imelo od deželne avtonomije. Zato se je dosledno izrekel za ustanovitev dežele Furlanija Juljska Benečija.

Tu je sledila tretja točka nedeljskega sestanka, in sicer obravnavanje zaščitnega zakona za slovensko manjšino, kot predvideva člen 6 ital. ustave. K temu vprašanju se je zopet oglašil dr. Sfiligij, ki je prikazal njegovo nujnost in ustavnost. Razložil je, da moremo tak zakon zahtevati ali v okviru bodoče dežele ali pa naravnost od parlamenta, kot je predvideno v ustavi. Poudaril je prednosti tega slednjega postopka in stavljal formalni predlog, da SDZ po svojih zastopnikih zahteva od parlamenta v Rimu, da prejme zaščitni zakon za slovensko manjšino v Italiji, kot je predvideno v čl. 6 ital. ustave. Ko stavi predlog na glasovanje, ga vsi navzoči soglasno sprejmejo.

Sledi še počastitev žrtev demokratičnih Slovencev od strani titovskega nasilja ter voditeljev, somišljenikov in prijateljev SDZ, ki so v prejšnjih letih umrli.

Sledila je nato debata in razni predlogi. Ko so povabljeni zastopniki zapuščali dvorano, so imeli vtis, da so zopet napravili nov korak za obrambo naših narodnih koristi v Italiji, za katere se moramo košček za koščkom boriti, da nam jih priznajo.

Duhovne vaje v Gorici

Temna noč je že pokrila Gorico, ko se je lepo število deklet zbralo v uršulinskem samostanu, da bi opravilo duhovne vaje. Lahko bi jih bilo več, posebno mladih, a žal moramo priznati, da je tudi med slovensko mladino premalo navdušenja za vzvišene ideale.

Duhovne vaje je vodil č. gospod Jože Jurak. Z lepo preprosto besedo, podprto s številnimi lepimi zgledi, nam je odkrival lepoto božjega življenja in božje milosti.

Z molitvijo k Sv. Duhu, da bi nas razsvetlil in prav vodil, so se začele duhovne vaje. Postale smo si vse sestre in on naš brat — naš prijatelj. Zbrale smo se, kot nekoč apostoli na Sinajski gori in poslušale božji nauk. Gospod voditelj nas je vodil od stvarjenja sveta pa tja do binokostne nedelje, ko je nad apostole prišel obljubljeni Tolažnik. Poslušale smo razlago o božji milosti, ki jo Bog daje vsakemu, ki se resnično skesa. Slišali smo, da tudi Jezus ni bil izvzet od preizkušnje, saj je Bog dovolil, da ga satan skušal. Zato ni nič čudnega, če smo tudi mi podvrženi skušnjavam; zato dokler preizkušnja traja, porabljamo trpljenje sebi v zaslužje. Da pa bomo vstali iz greha in se osvobodili skušnjav, je molitev nujno potrebna. Najodličnejše sredstvo, po kateri se duša daruje Bogu, je daritev sv. Maše. Tu dobimo moč, da premagamo vse boje, ki nam jih svet nudi.

Po zaključni slovesnosti, potem ko smo v zakramentu prenovile svoje notranje življenje, smo se polne navdušenja zahvalile g. voditelju za prelepe ure, ki smo jih prebile v samotni in po priskrbenem slovesu smo se vedre in zadovoljne vrnile k svojim vsakdanjim dolžnostim s trdnim namenom, da bo spomin na duhovne vaje ostal neizbrisen v naših dušah in da bo kot svetla lučka razsvetljevala temne ure, ki nas morda čakajo v bodočnosti.

Udeleženka

Slovensko Alojzijevešče v Gorici

Starši, ki so se namenili poslati v naš zavod kakega fantiča, naj pohitijo z zadevno prošnjo. Priložijo naj njegov rojstni list in spričevalo o lepem vedenju. Oboje jim izda domači gospod župnik. Lahko se tudi osebno zglasijo tu v zavodu (ul. Don Bosco, 3), da poizvedo o pogojih za sprejem in o čem drugem, kar jih zanima.

Vzdrževalnina je nizka. Revnim dijakom se po možnosti še zniža. Priložiti pa morajo v ta namen posebno prošnjo za znižanje, v kateri navedejo svoje gospodarsko stanje. Prošnjo za znižanje mora potrditi domači župnik.

Alojzijevešče je vzgojni zavod, ki ga vodi duhovnik. Poleg hrane, stanovanja in pomoči pri učenju prejemajo dijaki tudi krščansko vzgojo. Vodstvo se trudi, da dijake vzgoji v dobre in poštene fante, ki bodo v čast in veselje staršem, narodu in Bogu.

Za prenovljenje naše kapele smo nabrali okoli 100.000 lir. Potrebovali bi seveda večjo vsoto, vendar se bo dalo tudi s to nekaj napraviti. Bog povrni prav obilno velikodušnim dobrotnikom.

Dne 4. septembra začno ponavljalni izpiti. Dijaki, ki imajo te izpite, naj se pravočasno pozanimajo, kdaj so na vrsti, da ne zamudijo.

Sovodnje

Smrt krščanske žene

V sredo 23. avgusta smo ob obilni udeležbi ljudstva pokopali Frančiško Čučut, dobro krščansko mater. Učakala je 71 let. Dalj časa je bolehal, toda vedno je vdanost prenašala svojo bolezen in bila vsem v najlepši zgled. S pokojnim možem sta imela četrto otroka, katere sta vse vzgojila v dobre kristjane in zavedne Slovence. Enega sina je izgubila v zadnji vojni. Zavedala se je tudi, kolike važnosti je za krščansko družino dober tisk, zato je bilo v njeni hiši vedno le dobro slovensko čtivo, posebno še Katoliški glas, na katerega je bila že od začetka naročena.

Bog ji daj večni pokoj, njenim preostanim, posebno še hčeri Danici, poročeni Lasič, pa naše iskreno sožalje.

Števerjan

V nedeljo zvečer je nastal požar v hiši kolona Alojzija Dornika na Ščednem. Ko so prihiteli sosede in sporočili Dornikovim, da gori, so se vsi takoj odpravili gasiti. Rešili so vso živino v hlevu, niso pa mogli rešiti hišne opreme. Poklicali so tudi goriške gasilce, ki so imeli mnogo dela, da so zadušili plamene. Škoda je precejšnja in jo cenijo približno na skupno milijon lir. Ni še znano, kaj je pravzaprav povzročilo požar, vendar pa se zdi, da je iskati vzroke v seniku. Sosede in drugi vaščani so Dornikovim dali prvo pomoč, saj jih je nesreča hudo oškodovala.

Doberdob

Velik ropot in pokanje min spremlja vrtnanje in kopanje globokih jarkov za napeljav novih cevi novega vodovoda. Skoraj vse ulice so razrite in kažejo nenavadno sliko vasi. Čeprav je bila prejšnji mesec nezmožna vročina, vendar se je pogumni in marljivi delavci niso ustrašili. Samo za kosilo prenehajo od poldne do enih, potem pa naprej, čeprav večina Doberdobcev počiva v popoldanskih urah. Marsikdo se čudi, čemu ne naredijo zmernejši urnik dela; saj še živijo trpijo vročino in tudi ni neznano, kako so drugod (v Gorici) nehali z delom po cestah zaradi velike vročine!

Niso še nehali pripovedovati izredno lepe vtise s Koroške letošnji izletniki 12-13. avg. Gospa sveta, knežji prestol, Celovec, Klopinsko jezero, župnija g. Vošnjaka, gospodinska šola, pivo, vrtljak petje, šale, smeh, nemščina in toliko drugega. Kar lepo število nas je bilo skupno

Nabrežinska zadeva pred Državni svet

Kot poroča nedeljski »Il Piccolo«, je Italijanska ustanova za istrske begunce (O. A.P.G.D.) vložila formalen priziv na Državni svet v Rimu, ki je najvišje upravno sodišče v državi, zaradi tega, ker ji je nabrežinska občina odbila dovoljenje za gradnjo 268 stanovanj v Sesslanu. Kot znano je nabrežinski občinski svet zavrnil prošnjo omenjene ustanove za zidavo begunskih stanovanj iz razloga, ker bi tako umetno naseljevanje istrskih beguncev spremenilo narodnostni značaj občine.

Italijanski nacionalisti so seveda zagnali velik hrup proti temu. Govorilo se je že, da bo vladni komisar dr. Palamara poslal komisarja »ad hoc« kot pred leti, ko je županoval g. Terčon. Kot zgleđa so pa sedaj ubrali drugo pot. Kaj je v ozadju, se še ne ve.

Sv. Ivan

Preteklo sredo nas je zapustil naš dragi »Jože«, to je Jože Strajn, dolgoletni cerkovnik naše župnijske cerkve. K Sv. Ivanu je prišel kot šestnajstletni mladenič še v prejšnjem stoletju in služil cerkvi 57 let. Vse naokrog ga je poznalo. Bil je razumen mož, dobrega srca, zvest v svojem delu. Rodil se je v Dolini pred 79 leti.

Zadnje dve leti je prebil na stanovanju svoje hčere. Naglo je pešal, iskal pomoči tudi v tržaški bolnici, kamor so ga prenesli tudi zadnji dan, a mu ni bilo več pomoči.

Pretekli petek popoldne so ga prepeleli nazaj v svetoivansko cerkev, odkoder se je razvil pogrebni sprevod do Bošketa. Poslednjič so mu zapeli svetoivanski zvonovi. Zelo številna množica je pokazala, kako veliko prijateljev je imel. Z Jožetom se je poslavljaj nekdanji Sv. Ivan, ko je bilo pri nas še lepo.

Pretekli ponedeljek je posvetil prevzisešni g. škof novo kapelo sv. Avguština v Podlonjerju. Tu so namreč zgradili veliko hišo za nove prebivalce. Ker pa je ta del naše župnije najbolj slovenski, je utemeljeno upanje, da se bo poskrbelo tudi za duše slovenskega prebivalstva. Verjetno bo Kat glas, ki ima v tem okraju precej prijateljev, lahko o tem v kratkem kaj veselega poročal.

Mačkovlje

Zahvala

Ker smo ta dopis zadnjič prejeli prepozno, ga objavljamo danes. (Ured.)

Težko prizadeta družina Slavec s Križpota 75 se ob tragični izgubi ljubljenega sina Alcidea želi s tega mesta iskreno zahvaliti vsem, ki so na kakršenkoli način z njo sočustvovali v težkih trenutkih. Posebna zahvala č. g. Stanku Janciču za njegove poslovilne besede, pevskega zboru, mladini iz Mačkovelj in Prebena za ves trud in zanimanje, godbi in vsem ostalim, ki so ga v tako velikem številu spremili na njegovi zadnji poti.

Pravzaprav se nismo že dolgo oglašili, zato hočemo danes izrabi priliko, da povemo več stvari.

Razvita motorizacija je spet pobrala svojo neizprosno žrtev. Ze v nedeljo pred Velikim Smarnom se je na glavni cesti pri Borštu tragično ponesrečil devetnajstletni mladenič Alcide Slavec. Naslednje jutro je v tržaški bolnišnici podlegel poškodbam. 15. avgust ni bil zaradi tega nič kaj prijeten, ker smo vsi bili pod mučnim vtisom tragične nesreče. — Pogreba se je udeležilo izredno veliko število ljudi, posebno mladine.

s Števerjanci — 58 — in povečini mladina!

Poročila sta se (19. avg.) Karel Lavrenčič in Adorina Frandolič, oba zvesta člana cerkvenega zbora. Na novi poti jima želimobilno blagoslova in sreče!

Se znamo hoditi, so rekli oni letošnji romarji, ki so jo ubrali peš po stoletni poti na Sv. Višarje 19. avgusta. Ostali pa so nas prišli čakati s križem h kapelici — kakor je bilo v začetku — tako še sedaj (?) in najbrž ne več na vekomaj! Dež nas je sicer motil, a ni preprečil nočne procesije s svečami okoli hriba med petjem litanij z odpevi. — Saj če manjkajo te prelepe navade, postane tudi romanje »suhoparno«, kakor toliko modernih reči!

Ponesrečil se je Jožef Ferletič v soboto 26. avg. ko mu je v Foglianu »Fiat 600« prekrizala pot. Zaradi poškodb so ga prepeljali v tržaško bolnico, od koder pa se bo najbrž kmalu vrnil k svoji družini s tremi otroci.

V nedeljo 20. avgusta smo priredili romanje na Sv. Višarje, katerega se je udeležilo čez petdeset oseb. Po jutranjem dežju smo imeli krasno sončno vreme, tako da so bili vsi zadovoljni. Vse je poteklo v pravem redu, posebno živa je bila mladina. Zato bo treba prihodnjic za mladino poseben avtobus, da bodo tudi starejši zadovoljni.

Za nedeljo 10. septembra vlada veliko zanimanje, kako se bo šlo na tradicionalno marijansko slavo na Opčine. Po vsej verjetnosti kaže, da bo za prevoz na razpolago poseben avtobus. Zato kdor le more, naj že sedaj misli na svojo prijavo.

Po glavni vaški poti so že dalj časa v teku cestna dela za ureditev kanalizacije. Del poti so že dokončali in asfaltirali. — Upajmo, da ne bo ostalo samo pri tem, ampak da bi se čimprej lotili tudi asfaltiranja glavne dohodne poti v Mačkovlje. Čas bi bil, da bi se provinca zganila, saj je denar že na razpolago.

Z A D O B R O V O L J O

Ker so ljudje, posebno še ob deževnem vremenu, hodili po travi namesto po stezi, je neki tirolski kmet del na travnik tablico z napisom:

»Ljubi bralec, drži v glavi:
Hod' po stezi, ne po travi,
da se lahko brez težave
loči te od vola, krave.«

»Kaj bi storil, če bi imel srečo dobiti lepo, pametno in še bogato dekle za ženo?«
»Kaj bi potem napravil? Nič!«

Pri odvetniku. »Za eno majhno vprašanje ni treba menda nič plačati?«
»Seveda ne. Pač pa za odgovor!«

Pešci - pozor!

V Los Angelesu je stražar ustavil pešca, ki je prekoračil cesto, ko je bila v semaforu rdeča luč. »Pazite, da vas prihodnjic več ne zasačim,« mu je rekel, ko mu je podal listek za plačilo kazni, »kajti pri tretjem takem prekršku vam odvzamem čevlje.«

V Teheranu vlada med meščani skrajna brezbriznost do cestnih signalov. Nihče jih ne spoštuje in upošteva. Cestna policija si je zato zamislila posebne vrste kazni, ko denarne niso nič več zalegle. Pobralla je vse kršitelje cestnih predpisov, jih naložila na tovornik in jih odpeljala na samoten, 15 km oddaljen kraj, od koder so se morali, hočeš nočeš, peš vrniti v mesto.

Sporočamo žalostno novico, da nas je v New Yorku 18. t. m. v starosti 68 let nenadoma zapustil naš nepozabni

DANIEL LEGHISSA

Pokojnik zapušča ženo Gizelo, sina Narciza, hčerko Normo, brate Karla v Gorici, Franca na Reki, sestro Margerito v New Yorku in ostale sorodnike. Pogreb je bil s sv. mašo zadušnico.

New York, 22. avgusta 1961.

OBVESTILA

ROMANJE NA BARBANO bo letos na praznik žalostne M. B. 15. septembra. Odhod iz Gorice bo s Travnika ob 6h jutraj. Vpisovanje za Gorico sprejema g. Stefan Kleindienst, fotograf na Travniku.

POPRAVNI IZPITI NA OSNOVNIH ŠOLAH (drugi rok). Popravni izpiti čez 2. razred in dovršni izpiti 5. razreda se pričnejo 4. septembra s sledečim razporedom istočasno za goriško in doberdobsko okrožje in sicer: 4. in 5. septembra čez II. razred na vseh šolah. 5., 6. in 7. septembra čez V. razred na vseh šolah.

Izpitne komisije so iste kot v prvem roku. Učitelji naj dvignejo vpisnice na ravnateljstvu še pred izpiti.

Glede vpisovanja, ki bo, baje, od 25. do 30. septembra bodo dana, naknadno, podrobna navodila.

RAVNATELJSTVO Nižje Trgovske strokovne šole pri Sv. Ivanu obvešča dijake, da se vpisovanje za I., II. in III. razred nadaljuje do 25. septembra 1961 vsak delavnik od 10. do 12. ure.

Učenci, ki se vpišejo v I. razred, morajo predložiti naslednje dokumente:

1. Rojstni list od anagrafskega urada;
2. Potrdilo o precepljenju;
3. Potrdilo o zdravih očeh;
4. Zadnje šolsko spričevalo.

Vsa druga pojasnila se dobijo na tajništvu šole.

RAVNATELJSTVO državnega industrijskega tečaja v Nabrežini z oddeljenimi razredi v Sv. Križu javlja, da se vrši vpisovanje učencev in učenek za prihodnje šolsko leto 1961-62 za I., II. in III. razred do vključno 25. septembra t. l., vsak dan od 10. do 12. ure od 4. septembra dalje. Obenem opozarja učence in učenke, ki so bili pripuščeni k popravnim izpitom v jesenskem roku, da se prične nižji tečajni in razredni izpiti v ponedeljek 4. septembra ob 8.30 na sedežu tečaja v Nabrežini.

Razpored in urnik izpitov sta na vpogled na oglasni deski tečaja v Nabrežini.

»MATI UBOGIH« — to je naslov nove knjižice, ki govori o Marijinih prikazovanjih v Belgiji l. 1933. Knjižica je lep in koristen prispevek za Marijine praznike v septembru. Cena: 50 lir. Dobi se pri gg. duhovnikih, pri Fortunato v Trstu in pri Kat. glasu v Gorici. — Priporočamo.

RAVNATELJSTVO Nižje srednje šole (gimnazije in strokovne šole v Gorici) sporoča, da se popravni izpiti pričnejo 4. septembra ob 8.30 s pismeno nalogo iz italijanščine in se bodo nadaljevali v vrstnem redu, ki je razobešen na oglasni deski šole.

RAVNATELJSTVO Državne industrijske strokovne šole na Opčinah: Vsi popravni izpiti v jesenskem roku šolskega leta 1960-1961 se pričnejo v ponedeljek dne 4. septembra ob 8.30 zjutraj. Natančen razpored in urnik izpitov sta na vpogled na razglasni deski v šolski veži.

APOSTOLSTVO MOLITVE sporoča, da bo romanje na Opčine 10. septembra popoldne k Marijinemu shodu. Vpisovanje pri fotografu Kleindienstu.

DAROVI

Za Katoliški dom: A. L. 1.000; I. H. 2.000; K. H. 1.000; M. K. 1.000; N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; družina Koren 2.500; družina Susič 1.000; Čuk Vojko 1.000; Kerševan Josip 3.000; Valantič Jerica 1.000; N. N. 1.000; N. N. 2.300; družbenica Reška 1.000; N. N. 1.000; Srebernik Mira 1.000; Kosič Karmela 2.000; Bremec Stefanija 1.000; družina Stekar 500; Gorican 1.000; Vetrh Ivan 15.000; Kogoj Miloš 30.000; N. N. 1.000; trgovina Campa 2.000; č. g. Wolbang Karel ZDA 6.200; N. N. družbenica 5.000; N. N. 10.000; Marijina družba 12.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici